

Kuravanci Literature and the Expression of Navarasa on the Basis of Margi-Desi

Dr. Shiyamala Jeyakumar

Senior Lecturer, Department of Dance, University of Jaffna, Sri Lanka

Abstract

In the tradition of Tamil cirrilakkiyam (minor literary forms), Kuravañci literature is generally classified as a Deśi art form. However, the navarasa (nine aesthetic emotions) experience expressed in it is deeply connected to the fundamental aesthetic theories of Mārgi aesthetics. This study examines, within the framework of the dual artistic theories of Margi and Deśi, how the navarasas are generated in Kuravanci literature through the body, language, and milieu. Further, this paper establishes that the theory of rasa as articulated in the Nāṭyaśāstra and the Deśi expressions of Kuravanci literature are not mutually opposed, but rather function as an integrated aesthetic process. The primary objectives of this study are: to explain the aesthetic foundations of the Margi-Deśi art theory; to identify Kuravañci literature as a Deśi art form; to examine how the navarasas are expressed organically in Kuravañci literature; and to demonstrate how the Mārgi ideal of rasa is achieved through Deśi expressions. Moreover, this study gains significance by centering Kuravañci within the aesthetic analysis of Tamil minor literary forms and by elucidating the interrelationship among literature, dance, and aesthetics. The research is based on the descriptive analytical method. Treatises of Bharatanatyam such as the Nāṭyaśāstra and Abhinaya Darpaṇa are used as primary sources, while Kuravanci literary verses, works on Tamil literary history, and modern scholarly studies serve as secondary sources.

Keywords: Margi, Deśi, Kuravanci, Navarasa, Rasa Theory, Cirrilakkiyam

References

1. Subramanian, S. (2004). Kuravañci Literature: History and Development. Chennai: New Century Book House.
2. Varadarajan, M. (1997). History of Tamil Literature (New ed.). Chennai: Pari Nilayam.
3. Sivathambi, K. (2000). The Tamil Dramatic Tradition. Chennai: Kumaran Publications.
4. Balasubramanian, R. (2012). Tamil Literary Aesthetics. Chennai: International Institute of Tamil Studies.
5. Rajagopalan, T. (2010). The Body of Literature and Art. Madurai: Palaniyappa Brothers.
6. Bharata Muni. (1956). The Nāṭyaśāstra (Vol. 2, Trans. M. Ghosh). Calcutta: Asiatic Society.
7. Nandikesvara. (1917). Abhinaya Darpaṇa (Trans. A. K. Coomaraswamy). Cambridge, MA: Harvard University Press.
8. Zvelebil, K. (1974). Tamil Literature. Leiden: E.J. Brill.

மலர்: 10

சிறப்பிதழ்: 1

மாதம்: ஜனவரி

வருடம்: 2026

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

DOI:

<https://doi.org/10.5281/zenodo.18358423>

“மார்கி-தேசி” அடிப்படையில் குறவஞ்சி இலக்கியமும் நவரச வெளிப்பாடும்

முனைவர் திருமதி. சியாமளா ஜெயக்குமார்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், நடனத்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் சிற்றிலக்கிய மரபில் குறவஞ்சி இலக்கியம் தேசி கலை வடிவமாகப் பொதுவாக வகைப்படுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும், இதில் வெளிப்படும் நவரச அனுபவம் மார்கி அழகியலின் அடிப்படை ரசக் கோட்பாடுகளுடன் ஆழமாக இணைந்துள்ளது. இவ்வாய்வு, மார்கி-தேசி எனும் இருவகைக் கலைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் நவரசங்கள் எவ்வாறு உடல், மொழி, சூழல் ஆகியவற்றின் வழியாக உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதை ஆராய்கிறது. மேலும், நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் கூறப்படும் ரசவியலும், குறவஞ்சி இலக்கியத்தின் தேசி வெளிப்பாடுகளும் பரஸ்பரம் எதிர்மறை அல்ல; ஒருங்கிணைந்த அழகியல் செயல்முறை என இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது. இவ்வாய்வின் முக்கிய நோக்கங்களாக மார்கி-தேசி கலைக் கோட்பாட்டின் அழகியல் அடித்தளத்தை விளக்குதல், குறவஞ்சி இலக்கியத்தை தேசி கலை வடிவமாக அடையாளப்படுத்துதல், குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் நவரசங்கள் எவ்வாறு இயல்பாக வெளிப்படுகின்றன என்பதை ஆராய்தல், தேசி வெளிப்பாடுகள் வழியாக மார்கி ரச இலக்கு எவ்வாறு அடையப்படுகிறது என்பதை நிறுவுதல் போன்றன அமைகின்றன. மேலும் இவ்வாய்வு, தமிழ் சிற்றிலக்கியங்களின் அழகியல் ஆய்வில் குறவஞ்சியை மையமாக்கி, இலக்கியம்-நடனம்-அழகியல் ஆகிய துறைகளுக்கிடையிலான தொடர்பை விளக்குவதால் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இவ்வாய்வு விபரண ஆய்வு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நாட்டியசாஸ்திரம், அபிநயதர்ப்பணம் போன்ற பரதநாட்டிய சாஸ்திர நூல்கள் முதன்மை ஆதாரங்களாகவும், குறவஞ்சி இலக்கியப் பாடல்கள், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் மற்றும் நவீன ஆய்வுகள் இரண்டாம் நிலை ஆதாரங்களாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

திறவுச் சொற்கள்: மார்கி, தேசி, குறவஞ்சி, நவரசம், ரசவியல், சிற்றிலக்கியம்

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய மரபில் சிற்றிலக்கியங்கள் சமூக வாழ்வின் நுண்ணிய உணர்வுகள், பண்பாட்டு நடைமுறைகள், விழாக்கள், கலை வெளிப்பாடுகள் ஆகியவற்றை நெருக்கமாக பிரதிபலிக்கும் இலக்கிய வடிவங்களாக விளங்குகின்றன. இவ்விலக்கியங்களுள் குறவஞ்சி ஒரு முக்கியமான தேசி (Desi) கலை வடிவமாகக் கருதப்படுகிறது. இருப்பினும், இதில் வெளிப்படும் நவரச அனுபவம் மார்கி (Mrgi) அழகியலின் அடிப்படை ரசக் கோட்பாடுகளுடன் ஆழமாக இணைந்துள்ளது. இவ்வாய்வானது, மார்கி-தேசி என்ற இருவகை கலைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் நவரசங்கள் எவ்வாறு வாழ்க்கை மொழி, உடல் மொழி, சூழல் ஆகியவற்றின் வழியாக உருவாகின்றன என்பதை விரிவாக ஆராய்கிறது. இவ்வகை இலக்கியங்களில் ஆடல் ஒரு பொழுது போக்குக்காக மட்டுமன்றி அது சமூகச் சடங்கு, காதல் வெளிப்பாடு, பக்தி அனுபவம், உடல்-மனம் ஒருங்கிணையும் கலைவடிவம் எனப் பல பரிமாணங்களில் இடம் பெறுகிறது.

நாட்டியசாஸ்திரம் மார்கி கலையை உலகளாவிய ரச அனுபவத்தை நோக்கும் சாஸ்திர அடிப்படையிலான கலை வடிவமாக வரையறுக்கிறது:

“वभिवानुभावव्यभचारिसंयोगाद्रसनपिपत्तिः”
'விபானுபாவ வியபிசாரி சம்யோத் ரஸ நிஷ்பத் திஹி'. (Bharata Muni, 1956).

தேசி கலை என்பது இடம், காலம், சமூக வாழ்க்கை சார்ந்த இயல்பான வெளிப்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. மார்கி - தேசி எனும் இரு கோட்பாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறை அல்ல. அவை ஒரே ரச இலக்கை நோக்கும் இரு வேறு வெளிப்பாட்டு முறைகளாகக் கொள்ளலாம்.

குறவஞ்சி இலக்கியமானது கிராமிய/ பழங்குடி சூழலில் காணப்பட்ட குறத்தி மற்றும் தோழி கதா பாத்திரங்களை உள்ளடக்கிய இலக்கிய அமைப்புமுறையினை உடையது. இயற்கையாகக் காணப்படுபவை, பொதுவான உடல் அசைவுகள், உடனடியாகத் தோன்றும் உணர்வுகள் இவை அனைத்தும் தேசி கலைச் சாயலை உறுதிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், இவை அழகியல் கோட்பாட்டடிப்படையில் தோன்றாமல் ரச உற்பத்திக்கான திட்டமிட்ட அமைப்பைக் கொண்டு மார்க்கி கலை வடிவத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றது. மேலும் இவ்விலக்கியங்களில் ரச உற்பத்தியும் ஒரு திட்டமிட்ட அளவில் அழகியல் அமைப்பின் வழியே நடைபெறுகிறது என்பதும் உண்மை ஆகும்.

நாட்டிய சாஸ்திரம் நவரசங்களை மனித அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாக வகைப்படுத்துகிறது. அவை சிருங்காரம், ஹாஸ்யம், கருணை, வீரம், ரௌத்திரம், பயானகம், பீபத்ஸம், அற்புதம், சாந்தம் ஆகும். குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் இவை அப்பெயர் கொண்டு வெளிப்படாமல் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைகளாக இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. விபாவம், அனுபாவம், வியபிசாரி பாவம் எனும் ரசக்கொள்கை குறவஞ்சியில், என்பன முறையே குறவன் குறத்திக்கிடையில் தோன்றும் காதல் சூழ்நிலையை ஆடல் மூலம் வெளிப்படுத்தும் போது பார்வை,

கை மற்றும் பாத அசைவுகளினால் ஏக்கம்- அச்சம்- மகிழ்ச்சி போன்ற உணர்வுகள் தேசி வெளிப்பாடுகள் வழியே செயல்படுகிறது.

நவரச வெளிப்பாடு

குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் நவரசங்கள் நாட்டியசாஸ்திரம் போன்று பெயரிட்டு அழைக்கப்படவில்லை. ஆனால் மனித வாழ்வின் இயல்பான அனுபவங்களாக அவை சூழ்நிலை, உடல் மொழி, உரையாடல், பாடல், ஆடல் ஆகியவற்றின் வழியாக வெளிப்படுகின்றன. இவ்வாறு தேசி வாழ்க்கை மொழியில் உருவாகும் ரச அனுபவம், இறுதியில் மார்கி அழகியலின் ரச இலக்கை அடைகிறது.

1. சிருங்கார ரசம் (Z[Egra Rasa)

குறவஞ்சி இலக்கியத்தின் ஆதார ரசம் சிருங்காரம் ஆகும். தலைவி-தலைவன் காதல் வெளிப்பாடு நேரடியான உரையாடலாக அல்லாமல், பார்வை, நாணம், எதிர்பார்ப்பு, ஆடல் அசைவு ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிப்படுகிறது. தலைவி தன் காதலை வெளிப்படுத்த முடியாத சமூகச் சூழலில் இருப்பதால், அவளது உடல் மொழியே காதலின் பிரதான ஊடகமாகிறது. பார்வை மாறுதல், மென்மையான நடை, தாள ஒழுங்குடன் கூடிய ஆடல் ஆகியவை காதல் உணர்வைத் தூண்டுகின்றன. இது தேசி வெளிப்பாடாக இருந்தாலும், பார்வையாளரிடம் உருவாகும் ரச அனுபவம் முழுமையான மார்கி அடிப்படையில் தோன்றும் சிருங்கார ரசத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றது.

ஹாஸ்ய ரசம் (Hsya Rasa)

குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் ஹாஸ்ய ரசம் பெரும்பாலும் குறத்தியின் பாத்திரத்தின் மூலம் வெளிப்படுகிறது. குறத்தியின் மிகைப்படுத்தப்பட்ட பேச்சு, சுறுசுறுப்பான உடல் அசைவு, சிரிப்புடன் கூடிய சொற்பிரயோகம் ஆகியவை பார்வையாளரிடத்தில் நகைச்சுவை உணர்வை உருவாக்குகின்றன. அவள் ஜோதிடத்தைச்

சொல்லும் விதம், தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளும் பேச்சு, தலைவியின் மனநிலையை விளையாட்டுத் தனமாக மாற்றும் செயல்கள் அனைத்தும் ஹாஸ்ய ரசத்தை உருவாக்குகின்றன. இது சாஸ்திர விதிகளுக்குள் அடங்காத இயல்பான நகைச்சுவை என்றாலும், ரச அனுபவத்தில் மிகச் சக்திவாய்ந்ததாக அமைகிறது.

கருணா ரசம் (KaruGa Rasa)

காதல்நிறைவேறாததருணங்கள், தலைவியின் மன ஏக்கம், பிரிவுத்துயரம், பயம், சமூகத் தடைகள் ஆகியவை குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் கருணை ரசத்தை உருவாக்குகின்றன. தலைவி தன் காதலை வெளிப்படுத்த முடியாமல் மனத்திற்குள் அடக்கிக் கொள்வதும், “அவன் வருவானோ?” என்ற சந்தேகத்தில் உருகுவதும், இரவு-பகல் நினைவால் மனம் சோர்வதுமாகக் கருணா ரசம் விரிந்து செல்கிறது. இது கண்ணீர் சொரிவது, மனம் வேதனைப்படுவது அல்லது விரகதாபம் அடைவது போன்ற மென்மையான உளவியல் வேதனையாக வெளிப்படுகிறது. இங்குகருணா ரசம் தேசி வாழ்வியல் உணர்வாகத் தோன்றினாலும், பார்வையாளனுக்கு ஆழ்ந்த அனுதாப ரச அனுபவத்தை அளிக்கிறது.

அற்புத ரசம் (Adbhuta Rasa)

குறத்தியின் ஜோதிட அறிவு, எதிர்காலக் கூறுகள், இயற்கையைப் பற்றிய வர்ணனைகள் அற்புத ரசத்தை உருவாக்குகின்றன. எதிர்காலத்தில் தலைவன் வருவான் என்ற குறத்தியின் சொற்கள் தலைவிக்கும் பார்வையாளருக்கும் இடையில் ஆச்சரியத்தையும் நம்பிக்கையையும் கலந்த உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன. இயற்கைச் சூழலில் அமைந்து காணப்படும் மலை, காடு, விலங்குகள் ஆகிய அனைத்தும் ஒரு மர்ம உணர்வை ஏற்படுத்தி அற்புத ரசத்தை வலுப்படுத்துகின்றன. இது மனித அறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு உணர்வை உணரச் செய்யும் ரச அனுபவமாக அமைகிறது.

வீர ரசம் (V+ra Rasa)

குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் வீர ரசம் நேரடியாகப் போர் அல்லது வீரச்செயல்களாக வெளிப்படுவதில்லை. ஆனால் தலைவி சமூகக் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்கொள்வதும், தன் காதலை உள்ளார்ந்த உறுதியுடன் காத்துக் கொள்வதும் மனதளவில் ஒரு வீரத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. அதேபோல், குறத்தியின் தைரியம் வாய்ந்த செயற்பாடுகளாகப் பொது வெளியில் பேசுதல், எதிர்காலத்தை உறுதியாகக் கூறுதல் போன்றனவும் வீர ரசத்தின் மெல்லிய வெளிப்பாடுகளாகக் கருதப்படலாம்.

பயானக ரசம் (Bhayanaka Rasa)

காதல் வெளிப்பட்டால் குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் அறிந்துவிடுவார்களோ என்ற அச்சம், சமூகப் பழி ஏற்படுமோ என்ற பயம் ஆகியவை பயானக ரசத்தை நுகர்வோர் மத்தியில் ஏற்படுத்துகின்றன. இது தீவிரமான பயமாக அல்ல மாறாகத் தலைவியின் மனத்திற்குள் ஒளிந்திருக்கும் பதற்றமாக வெளிப்படுகிறது. தலைவியின் மனம் நடுங்குதல், அவளது பார்வை மாற்றங்கள், தயக்கமான உடல் மொழி ஆகியவை பயானக ரசத்தின் தேசி வெளிப்பாடுகளாகக் குறிப்பிடலாம்.

பீப்த்ஸ ரசம் (B+bhatsa Rasa)

குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் பீப்த்ஸ ரசம் நேரடியாக அருவருப்பாக வெளிப்படுவதில்லை. ஆனால் சமூக அநீதிகள், பொய்மைகள், மனிதர்களின் இரட்டை முகங்கள் குறித்த குறத்தியின் மறைமுகக் குறிப்புகள், மெல்லிய அருவருப்புணர்வை உருவாக்குகின்றன. இது மிக நுண்ணிய நிலையில் மட்டுமே காணப்படுகிறது.

ரௌத்திர ரசம் (Raudra Rasa)

ரௌத்திர ரசம் குறவஞ்சி இலக்கியத்தில் மிகக் குறைந்த அளவில் தான் காணப்படுகிறது. தலைவியின் மனக்குமுறல், சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் மீது உள்ள உள்ளார்ந்த கோபம் ஆகியவை மறைமுகமாக ரௌத்திரமாகத் தோன்றுகின்றன.

இது வெளிப்படையாகத் தோன்றும் கோபமாக அல்லாமல், அடக்கப்பட்ட உணர்வாகத் தோன்றுகின்றது.

சாந்த ரசம் (Znta Rasa)

குறவஞ்சி இலக்கியத்தின் இறுதியில் உருவாகும் மன அமைதி, நம்பிக்கை, ஏற்றுக்கொள்ளல் அல்லது ஒத்துக்கொள்ளல் ஆகியவை சாந்த ரசத்தை உருவாக்குகின்றன. தலைவி எதிர்காலத்தை நம்பும் தருணம், மனம் தெளிவடையும் நிலை ஆகியவை சாந்த ரசத்தின் உச்ச வெளிப்பாடுகளாக அமைகின்றன. இது மார்கி அழகியலில் கூறப்படும் உயர்ந்த ரச இலக்குடன் நேரடியாக இணைகிறது.

முடிவுரை

இவ்வாய்வு, மார்கி-தேசி அழகியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் குறவஞ்சி இலக்கியம் தேசி வெளிப்பாடுகள் வழியாக மார்கி ரச இலக்கை அடையும் ஒரு தனித்துவமான கலை வடிவம் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. குறவஞ்சி பாடல்களில் நவரசங்கள் சாஸ்திர மொழியில் பெயரிடப்படாமல், மனித வாழ்வின் இயல்பான அனுபவங்களாக வெளிப்படுகின்றன. ஆனால் அவை பார்வையாளரிடம் ஏற்படுத்தும் ரச அனுபவம் நாட்டியசாஸ்திரம் வரையறுக்கும் உயர்ந்த அழகியல் இலக்குடன் நேரடியாகத் தொடர்புறுகின்றது. இதன் மூலம், குறவஞ்சி

இலக்கியம் ஒரு இலக்கிய வடிவமாக மட்டுமல்லாது, நடனம், அபிநயம், பாரத நாட்டியம் மற்றும் குறவஞ்சி நாட்டிய மரபுகளுக்கான முக்கிய அழகியல் ஆதாரமாகவும் விளங்குகிறது. மேலும் இவ்வாய்வு, எதிர்கால தமிழ் இலக்கிய-நடன ஆய்வுகளுக்கான உறுதியான ரசக் கோட்பாட்டு அடித்தளத்தை வழங்குகிறது.

மேற்கோள்கள்

1. சுப்பிரமணியன், எஸ். (2004). குறவஞ்சி இலக்கியம்: வரலாறும் வளர்ச்சியும். சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ்.
2. வரதராஜன், எம். (1997). தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (புதிய பதிப்பு). சென்னை: பாரி நிலையம்.
3. சிவத்தம்பி, க. (2000). தமிழக நாடக மரபு. சென்னை: குமரன் பதிப்பகம்.
4. பாலசுப்ரமணியன், ர. (2012). தமிழ் இலக்கிய அழகியல். சென்னை: சர்வதேச தமிழாய்வு நிறுவனம்.
5. ராஜகோபாலன், த. (2010). இலக்கிய உடலும் கலையும். மதுரை: பழனியப்பா பிரதர்ஸ்.
6. Bharata Muni. (1956). The Namyasastra (Vol. 2, Trans. M. Ghosh). Calcutta: Asiatic Society.
7. Nandikesvara. (1917). Abhinaya Darpana (Trans. A. K. Coomaraswamy). Cambridge, MA: Harvard University Press.
8. Zvelebil, K. (1974). Tamil Literature. Leiden: E.J. Brill.